

1997-03-01

ได้อย่าง ก็ต้อง เสียอย่าง

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

(1997) "ได้อย่าง ก็ต้อง เสียอย่าง," *Jamjuree Journal*: Vol. 1: Iss. 1, Article 18.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.1.1.7

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol1/iss1/18>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ได้อย่าง

ก็ต้องเสียอย่าง

ติงศภัทิย์

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จเป็นประธาน
ในการแข่งขันจักรยานแวลลี เพื่อกองทุนบรมราชกุมารี

กาเอาแต่ชื่อ คงจะเกี่ยวข้องกับเรื่องราวต่าง ๆ มากมายที่เป็นไปในรั้วและข้างรั้วจุฬาลงกรณ์ฯ นี้ แต่สิ่งที่อยากนำมาเล่าในครั้งนี้เป็นเรื่องของกีฬาในสนามของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมา “กีฬาก็ยังเป็นอะไร ๆ ของคนทุก ๆ คนในจุฬาฯ อันหมายถึงตั้งแต่เป็นหัวอกหัวใจ (ของคนบ้ากีฬา คนสอนและดูแลกีฬา คนเล่นกีฬา คนเชียร์กีฬา ฯลฯ) เป็นสื่อกลางแห่งชีวิตอนาคตของชาวจุฬาฯ หลาย ๆ คู่ (ของนักกีฬากับกองเชียร์คณะตัวเอง ของนักกีฬากับนักกีฬา ของนักกีฬากับคู่ต่อสู้คือต่างคณะ กองเชียร์กับกองเชียร์ กองเชียร์กับนักกีฬาคณะคู่ต่อสู้ ฯลฯ) เป็นไม้เปือไม้เมา (ของคณาจารย์ผู้ไม่พิศวาสกีฬาหลาย ๆ ท่าน ของน้องใหม่ หลาย ๆ คนที่ไม่ชอบเล่นกีฬาแต่พี่ ๆ ก็บังคับ ของพี่ ๆ สาว ๆ หลายคนที่ไม่ชอบซ้อมแต่อยากลงแข่งเลยก็ทำให้น้องใหม่หลาย ๆ คนที่เพียรซ้อมมาทั้งปีต้องกินฝุ่นที่ไหลเหมือนปีที่แล้วอีกตามเคย ฯลฯ) แล้วกีฬาก็ยังเป็นอะไรอีกมากมายที่เกินจะคาดคิดในชีวิตของชาวจุฬาฯ

กีฬาทำร้ายชีวิตและอนาคตของนักกีฬาดัง ๆ มากี่มากมาย แต่คิดให้ดีแล้วกีฬาไม่ได้ทำ คนรูปหล่อนักกีฬาทีมชาติผู้มีชุดวอร์มสวยทำร้ายตนเอง เพราะไม่ค่อยจะได้ใส่ชุดปกติมาเรียนหรือเข้าห้องเรียนเลย มาเอาตอนเย็น ๆ ป้าย ๆ ตามเวลาซ้อมกีฬาทุกทีเลย นี่เองคือสาเหตุที่อาจารย์บางท่านเกลียด “นักกีฬา” นักหนาความจริงท่านคงไม่ได้เกลียดกีฬาเพราะเห็นชอบดู และตอนหนุ่ม ๆ ก็ชอบเล่นกับชอบไปเชียร์สาวคณะอื่นอยู่เหมือนกัน (โอ้ ! เราเข้าใจท่านผิดอยู่เป็นนาน)

แต่กีฬาสามารถสร้างได้มากกว่าทำลาย มีสรรพคุณของกีฬามากมายที่หาฟังได้จากคำกล่าวเปิดงานกีฬาระดับโลก โดยเฉพาะระดับมหาวิทยาลัยโลกก็มีอยู่ไพบระ เป็นหน้าที่ของเราชาวจุฬาฯ จะเก็บเอามาทำ ผักผ่น ปฏิบัติและสร้างสรรคให้เกิดขึ้นในรั้วจุฬาลงกรณ์ฯ นี้ได้ เหมือนในสมัยต้น ๆ เมื่อรุ่นคุณลุงคุณป้า คุณพ่อคุณแม่ เมื่อจุฬาลงกรณ์ยังมีไม่กี่คณะ อาณา

บริเวณที่ดินยังใช้ไม่กว้างขวาง ผู้คนนิลดินนิลต้ายังไม่มากมาย เดินชนกันไม่รู้จักกันเหมือนทุกวันนี้

ในสมัยโบราณ (ไม่ถึงกับดึกดำบรรพ์) สนามกีฬาที่นักกีฬาทุก ๆ คณะใช้ฝึกซ้อมและทำการแข่งขัน จะอยู่ฝั่งที่เรียกว่า “ในเมือง” ไม่ใช่ฝั่งนอกเมืองเหมือนปัจจุบัน เป็นเพราะจำนวนคนมากมายขึ้นและการปรับปรุงมาตรฐานสนามกีฬาทำให้การเล่นพัฒนาไปด้วย เปรียบเทียบกับสระว่ายน้ำแบบ swimming pool กับบ่อโคลนหน้าสนามใหญ่ซึ่งเดิมก็เป็นที่แหวกว่ายน้ำข้ามเรือใบ ทำโทษตามประเพณีโบราณคือโยนสระหรือเดินลงสระสำหรับพีอาวุโส หรือเป็นที่ซักแพนงใหม่หญิงหน้าตาและเทอะของคณะถาปัดในวันรับน้อง ฯลฯ

ถ้าจะย้อนรำลึกถึงอดีตของการเล่นกีฬาที่สนามในเมือง รู้สึกว่าเป็นความคึกคักอบอุ่น รุ่ยวาย กันเอง หลากหลายรสชาติไปหมด แต่พอไปแล้วก็นั่นแหละ ได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง กีฬาสมัยนั้นเล่นกันสนุก เอามัน หรือสำหรับนักกีฬา “สจม.” ก็เล่นกันแค่เอาจริงเอาจัง ยังไม่ถึงกับเอาเป็นเอาตายหรือเอาพนันเหมือนสมัยนี้ก็ไม่ใช่จะเรียกว่าดี เพราะคุณภาพหรือมาตรฐานการกีฬาก็ไม่ค่อยจะแจ่มสักเท่าไรหรอกค้าย ๆ จะมีเป้าหมายแฝงเร้น (ที่เรียกว่า hidden curriculum) อะไรทำนองนั้น วันไหนคณะเราแข่งกับคณะอักษรฯ หรือบัญชีฯ กองเชียร์รุ่นพี่เก่า ๆ แก่ ๆ ของเราจะดูอุณหนาผาคัง มาเร็ว ผิดปกติ และแต่งชุดกีฬาใหม่เพิ่งซักมาเมื่อวานนั้นแหละ

กีฬาแต่ละชนิดก็จะแข่งเรียงลำดับไป ตั้งแต่เปิดเทอมได้ไม่นาน พอให้มีเวลาประชุมพลน้องใหม่ พาวิ่งเอาแรงเพื่อดูแวนนักกีฬาหรือแวนเชียร์ การวิ่งก็จะวิ่งไปรอบ ๆ ถนนใหญ่ในเมืองนี้เอง ผ่านไปตามคณะต่าง ๆ จนไปรอบ ๆ พบเพื่อนหรือพี่ ๆ ต่างคณะก็กระเช้า ทักทาย ลองเชิงกันพอหอมปากหอมคอ เห็นพี่ ๆ กระซิบถามแวนนักกีฬาน้องใหม่หญิง แล้วก็เกทับกันเล็กน้อย พี่เราก็วิ่งตามแวนน้องใหม่กลับมาให้เพื่อนไล่ชก เตะกันเล่น ๆ เพราะไปคุยไม่ให้เค้าหันไล่ได้

กีฬากลางแจ้ง กำลังเบ่งลมลอยตัวข้ามคาน กรุณาติดต่อ "จามจุรี" ด้วยครับ มีรางวัลให้ครับ

การแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทมักจะไม่ใช่ช้อมกัน เพราะเห็นใจบางคนซึ่งนักกีฬาหน้าน้อยหาทำยากหรือเรียวยแรงไม่ค่อยมี ประกอบกับกองเชียร์ก็ไม่สามารถวิ่งรอกขนขววนไปเชียร์ทัน เพราะกองเชียร์ก็เป็นนักกีฬาอย่างอื่นอยู่ด้วย ต้องช้อมเสียก่อน แล้วจึงยกกองบางครั้งก็แถมด้วยซีโคลนมอมแมมไปเชียร์สาว ๆ คณะเราเชียร์ก็กันไปเพื่อให้คึกคัก ชุ่นใจ ก่อความสามัคคี เป็นกันเอง หรือจะเรียกว่าเป็นการใส่คะแนนให้กับตนเอง เมื่อสาวคณะคู่ต่อลุ่มมองมา อาจเกิด 'บึง' ขึ้นได้ ไม่ได้เชียร์ให้นักกีฬาอัดกันเหมือนสมัยหลัง ๆ และกองเชียร์ก็จะทำหน้าที่ล่อหน้างาม สร้างความประทับใจมากกว่าตาพ่อแม่ทั้งฝ่ายคู่แข่ง และฝ่ายตนเองเวลาเสียพนันอะไรพรรคินั้น

กีฬาที่เริ่มแข่งขันเป็นประเภทแรกของฤดู (การกีฬา) คือ กรีฑาอันใหม่ซึ่งก็จะแข่งขันกันด้วยลูดินปนฝุ่นของสนามใหญ่ หน้าสระน้ำของฝั่งในเมืองนี้เอง มาเดี๋ยวนี้แทบไม่เหลือร่องรอยของลูวิ่ง สนามฟุตบอล-รักบี้ (ในเมือง) เพราะภายหลังเรามี สนามกีฬามาตรฐาน ที่คงจะมาตรฐานจู่ฟ้า กว่านี้ ถ้าเราปรับ ลูเป็นอย่างเดิม แรกเกิดมีชื่อเล่นว่าสนามจับ (ย่อมาจากชื่อ ตระกูลของใครบางคน) พอโตขึ้นและตอนนี้เริ่มจะแก่คงต้องมีการยกเครื่องบ้างมีชื่อจริงว่า สนามจุฬาลงกรณ์

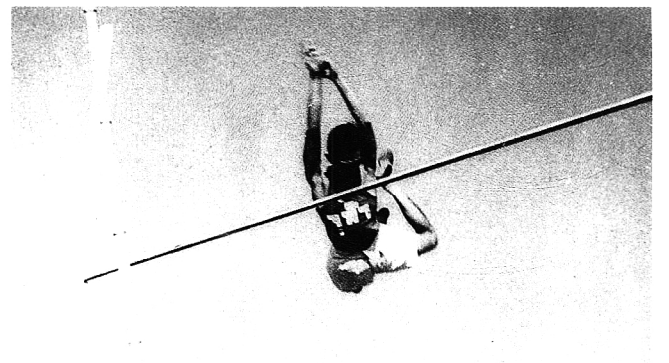
ความหลังของใครหลาย ๆ คนกับสนามกีฬานี้คงเป็น อดีตไปพอควร แต่ถ้าพูดคุยกับรุ่นพ่อ ๆ โอ๊ย! คงเล่ากันหลายสิบเล่มหนังสือ นอกจากใช้ช้อมกรีฑา ก็จะมีการแข่งรักบี้ ฟุตบอล ตามฤดูกาลต่อไป นักกีฬาจากหลายคณะแม้แต่จากสามพราน จปร. ก็มารวมกันเปลี่ยนเสื้อผ้ากางเกงกีฬาที่คณะถาปัตดินกียชาย ป้าย กระเพาะปลาได้ถุนตึกและข้าวผัด-น้ำรำน ป้าเล็กพอมิแรงลงสนามได้ มีอีกกลุ่มเข้าไปในตึกถาปัตดินนานไม่ออก สนามกลุ่มนี้ช้อมตะกร้อกับร่มมีบ้าง (นาน ๆ ที) พุดแล้วทุกคนต้องคิดถึง "ครูแสงฯ"

แท่นหินถาปัตดินจะเนืองแน่นด้วยรุ่นพี่อาวุโสทุกเย็น เมื่อเปิดเทอมใหม่ ๆ เพราะมีกฎอยู่ข้อหนึ่งว่าน้องใหม่ทุกคน (ทั้งชายและหญิง) ต้องเข้าออกตึกทางประตูหน้านี้เท่านั้น พี่ ๆ คณะอื่นก็จะมาช้อมกีฬาแล้วนอนเอกเขนกอยู่แถวหินนี้ และ

เกือบทุกเย็นก็มี "ครูตาย" กับ "ครูโง่" ด้วย ส่วน "พี่ท้าว" ก็วิ่งอยู่รอบสนามใหญ่ ไล่น้อง ๆ นักกีฬาไปเรื่อย ๆ นาน ๆ จะเห็น "พี่เหม้ม" เพราะพี่ชอบไปลงสระคุมว่ายน้ำกับไปไกลมากกว่า

ต่อจากนั้นก็เป็นที่ถกเถียงของ บาสเกตบอลและเน็ตบอลซึ่งมีสนามอยู่ข้างหอประชุม ขณะนี้ได้กลายเป็นลานจอดรถที่รปภ. หวงมากไปเสียแล้ว แม่เล่าว่า พ่อเป็นนักบาสฯ ของวิศวะฯ ที่ซู่ท่ง แต่มีการแข่งขันครั้งหนึ่งระหว่างหญิงวิศวะฯ กับวิทยาฯ "ลุงหมอกุ้ง" ประธานบาสฯ วิทยาฯ ลูกขึ้นชื่อว่า "น้องคนนี้ห้ามลงเพราะแฟนเป็นนักบาสฯ วิศวะ" อ้อ! ในการแข่งขันนั้นกองเชียร์ก็จะนั่งอยู่ขอบสนามคอยร้อง (คอยรำ) คอยเชียร์และเหมือนจะรอให้ลูกบาสฯมันมาออกเส้นหน้ากองเชียร์นั้นแหละ ในบรรดาเชียร์ลีดเดอร์คณะต่าง ๆ แม่เล่าว่าไม่มีใครเท่า "ลุงเทือง คงฤทธิ์" ของคณะถาปัต จนแม่ห้ามลูก ๆ ไปเป็นเชียร์ลีดเดอร์ให้เป็นแต่นักกีฬาก็พอ (แม่ไม่อยากจะทนดู แต่ถ้ากีฬาแม่มอมไปจอดรถเชียร์ทุกแมทซ์ไม่ว่าจะชนะแพ้สำหรับสาครจรขนาดไหน)

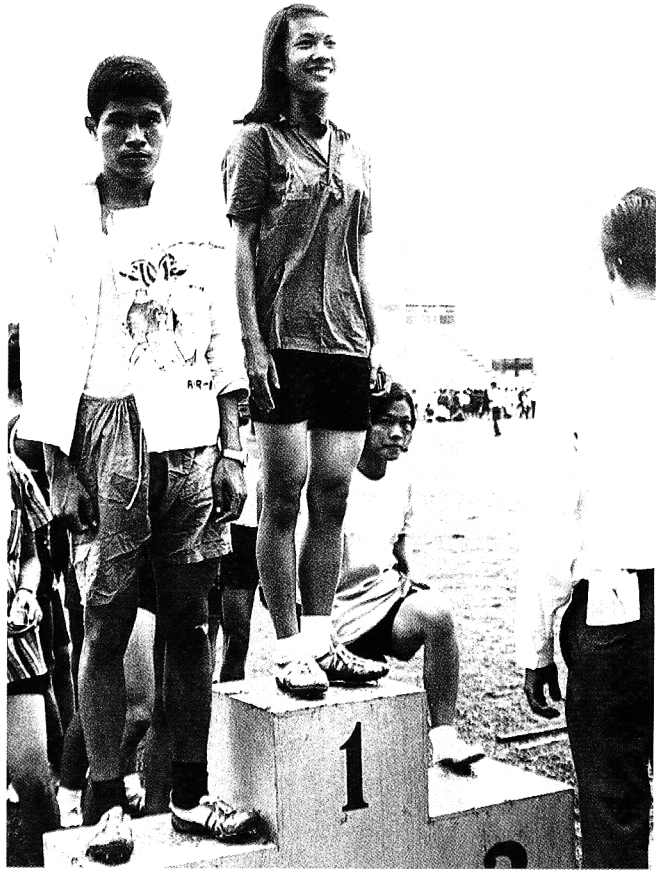
นอกจากกีฬากลางแจ้ง (สนาม) ที่แข่งในที่สาธารณะ ก็มีนักกีฬาในร่มซึ่งต้องอาศัยได้ทุนคณะต่าง ๆ เป็นแหล่งช้อมและประชุม ปิงปองที่ห้องใต้ดินคณะบัญชี ดาบและยูโดคณะรัฐศาสตร์ซึ่งภายหลังย้ายมาใช้ศาลาพระแก้วแทน ศูนย์รวมของนักกิจกรรม สจม. ทั้งหมดก็คือตึกจักรพงษ์ ขณะนี้เปลี่ยน

นักกีฬารุ่นคุณพ่อของผู้เขียน

เป็นหอประเวณี ที่ส่ง่างามของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การชุมนุมย้ายมาที่ตึกจตุฯ และ สจ. ได้ถูกเปลี่ยนเป็น อบจ. การกีฬาที่เริ่มพัฒนามาตราฐาน เพิ่มประเภทการแข่งขันหลากหลายที่ต้องใช้สถานที่และอุปกรณ์เฉพาะอย่างมากขึ้นไกลออกจากรั้วจุฬาฯ ไปทุกที่ ศูนย์กีฬาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มย้ายตัวออกมาอยู่ฝั่ง “นอกเมือง” มีสนามเทนนิส ศูนย์กีฬาในร่ม fitness center เกิดขึ้น

ดังที่ได้เอ่ยแต่ต้นว่า มาตราฐานการกีฬาได้ถูกพัฒนาขึ้นตามกาลเวลา ระดับการแข่งขันเป็นสากลมากขึ้น บรรยากาศสนามกีฬาในเมืองหมดไปแล้ว แต่สิ่งที่เราชาวจุฬาฯ ไม่เคยลืมคือความรักใคร่กลมเกลียวในกลุ่มนักกีฬาทุกสีทุกคณะของจุฬาฯ เมื่อครั้งเป็นนักกีฬามอมแมม วิ่งอยู่รอบจุฬาฯ ได้ร่วมจามจุรีเมื่อจบการศึกษาที่แยกย้ายกันไปรับใช้ประเทศไทย สังคม ในกรุงเทพฯ แล้วแต่สาขาวิชาที่เล่าเรียน (เหมือนชนิดประเภทกีฬาที่เล่น) หลาย ๆ คนที่ได้เจริญก้าวหน้าเพราะการร่วมแรงร่วมใจของ เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ และไม่ใช่แต่เพียงคนจุฬาฯ หรือ สีส้มหมู่ แต่เพื่อน ๆ นักกีฬาจากหลาย ๆ สี หลาย ๆ รั้วก็ได้พบกันร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรค ปัญหาในสังคมเคียงบ่าเคียงไหล่กัน มีกีฬาและอดีตเป็นเครื่องประกันความสามารถ น้ำใจและ

กีฬาประเภทอะโรคนำอยู่ประจำไม่ได้ครับ
ที่อ้าง พวงดอกไม้ เตรียมจะมอบเหรียญรางวัล

“กรีฑาน้องใหม่” รองผู้ว่าฯ จังหวัดอำนาจเจริญ กำลังรับป้อมอยู่ (ทั้งวิ่งทั้งรำ)

ความรับผิดชอบต่อสังคมที่เรามีร่วมกัน

หลายครั้งในการตระเวนไปตามหัวเมืองจะพบ นักกีฬาเก่าทุกยุคทุกสมัย ประสบความสำเร็จ เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ภาระหน้าที่ทุกคนมากมาย แก่ชรา น้ำหนักเพิ่ม สายตามีแววกังวลรับผิดชอบสูงขึ้น แต่เมื่อคุยถึงอดีตทุกคนยิ้มได้เหมือนเดิม สปีดที่มีต่อกัน ความเป็นพี่น้องน้ำใจที่จะช่วยเหลือ จากวันกรีฑาน้องใหม่จนถึงวันนี้ “พีหนูย” “พีแดง” “พีตุ้ม” “พีเพื่อน” ฯลฯ ยังเหมือนคนเดิม

อยากจะบอกน้อง ๆ นักกีฬาทุกคน รุ่นลูกรุ่นหลานถึงพลังของการกีฬา การร่วมแรงร่วมใจในกิจกรรมและกีฬาต่าง ๆ ในรั้วมหาวิทยาลัยได้นำมาซึ่งเกียรติภูมิแห่งจุฬาฯ สร้างคนจุฬาฯ หลายรุ่นหลายสมัยให้พร้อมรับใช้ประชาชนและสังคมทุกถิ่นทั่วไทยมาช้านาน จงสืบสานไว้ด้วยน้ำใจนักกีฬา จงร่วมกันเล่นร่วมกัน เชียร์เมื่อมีโอกาส จงร่วมกันเทิดพระนามจุฬาลงกรณ์นี้ให้ปรากฏ เป็นสง่าสมาคมภาคภูมิใจในสังคม ของความสำนึกในหน้าที่ ภารกิจที่เราทุกคนควรมี เป็นการตอบแทนพระมหากรุณาธิคุณรับใช้มหาวิทยาลัย ให้เต็มศักดิ์ศรีเต็มภาคภูมิที่ได้มีพระเกียรติพระระดับกาย

นักกีฬาของจงเล่นกีฬาเพื่อเทิดพระนามจุฬาลงกรณ์

กองเชียร์ของจงให้กำลังใจกับตัวแทนของเรา

พี่เก่าของจงคืนเหย้า เพื่อร่วมเล่าตำนานกีฬาให้น้องฟัง

ร่วมเชียร์กีฬาประเพณีให้น้อง ๆ ได้เห็นบรรยากาศเก่า ๆ ที่จุฬาฯ เคยเป็นจุฬาฯ ไม่ใช่เพียงเพื่อชัยชนะ แต่เพื่อ เกียรติภูมิศักดิ์ศรี ประเพณีที่เคยตกทอดมาช้านาน ในหมู่พี่น้องที่เลือดสีชมพูไม่เคยจะจืดจางตลอดกาล